

SAMUEL VAN TONGEL

ZŘÍCENINA V LÁSCE

Část 1.

Není tomu tak dávno, co jsem na jedné sociální síti publikoval příspěvek, v němž jsem se částečně zmiňoval o mých vzpomínkách na minulost. Někteří lidé, které znám a se kterými jsem běžně v kontaktu, by si možná řekli, že je takové hrabání v minulosti jen ztrátou času a škozením sobě samému. Já si to ale nemyslím, ne vždy. Vzpomínat na hezká léta se vyplácí, pokud to neděláme s cílem utápnout se svou nynější nespokojeností ze života.

A já nejsem dokonce ani ten, co by si stěžoval na svůj život. Ba co víc, já mám skvělý život a určitě bych jej přál těm mnohým, který si kvůli tomu svému třeba i šahají na své zdraví. My lidé jsme obdarováni pěti smysly a především myslí, která nám umožňuje být vděční za všechno pozitivní, co se v našich životech nachází. K tomu je potřeba jen trochu uvědomění a já samozřejmě chápu, že mnozí ho vzhledem ke svým situacím neměli a nemají možnost získat.

Abych ale neodbočoval; to, o čem se zde chci psát, je pomíjivost sopečné erupce, která každého z nás s naivní vírou ve věčnost minimálně jednou potká, a i já teď jednu takovou zažil. Když jsem byl malý kluk, s rodiči a bratry jsme stoupali strmý kopec od pro mě zapomenuté vesničky, jejíž čerstvý vzduch se nesl v duchu slepičinců. Byla to vlastně laskavost: škrábat se na její vrchol s cílem zachránit se od mlhavého smradu dolního světa.

Na vrcholu nebylo nic až na jednu zchátralou a zcela nezachovanou zříceninu, jejíž kouzlo však přesahovalo většinu jiných, které jsem měl možnost navštívit. Egerberk; tento název se nesl řídkým lesem po otcově odpovědi na mou otázku, jak se onen hrad vlastně jmenuje. A je to vskutku název, který se i na jeho trochu těžší vyslovení dá snadno zapamatovat. Dokonce tolik, že si jej pamatuji i teď, i když by to mohlo být především díky tomu, že jsem si v mých nynějších letech při opětovném navštívení vyhledal pár informací a začal se o něj trochu více zajímat. Ne však tolik, abych zde popisoval, co je ten hrad vlastně zač.

V dětství to byla trochu jiná návštěva. V této myšlence mě vždy v nose začne štípat dřevěný kouř a mou mysl naruší středověká atmosféra, která poté začne prostupovat i do zraku a změní tak celý pohled. Přesně taková vzpomínka to je. Nenahraditelná a plná romantiky dětství, kterou šlo přese všechno prožívat i s těmi bratry a rodiči, bez jediné dívky nebo člověka, který by mi byl jinak než rodinně blízký. A možná právě přesně tohle mi chybělo i nedávno, když jsem se na hrad znovu po těch letech podíval.

Znovu jsem tam totiž byl jen s otcem, ale ani ti bratři a matka by tomu nepomohli. Neprahl jsem po nich, ale po ní. Po Té neznámé, která se má titulovat mou pravou, mou láskou, mým miláčkem. A přesně takhle osoba tam nebyla a chyběla, aby se naplnil stejně tolik silný romantický zážitek jako kdysi. Byl jsem v ten moment zamilovaný, ale jen do představy a do

osoby, který pro mě ještě neexistovala. A já si říkal, jak dlouho asi potrvá, než konečně přijde, aby mohla obsadit to prázdné a tolik potřebné místo vedle mě, naproti plápolajícímu ohni a neskutečnému výhledu do vzdálených krajin, které se na samém konci mlží v oparu stejně jako velká neznámá společné budoucnosti.

No nezní to nádherně?

Část 2.

Tak moc jsem po ní toužil. Od samého začátku, kdy jsem nastoupil na tu zatracenou a přeceňovanou školu, u které bych si teď nikdy nemyslel, že na ní vůbec vkročím. Víte, technika je krásná věc, ale pro někoho jako jsem já naprosto nehodící a brzdicí. Chci mluvit, chci psát a pracovat s lidmi. Chci je přesvědčovat, dávat jim co chtějí a přitom brát, abych sám měl víc než oni. To je obchod. A obchod mě baví – to mám zřejmě po otci.

Abych se ale vrátil zpět. Možná by někdo z těch, co mě znají, mohl protestovat, že jsou – nebo možná byly – na škole ještě hezčí děvčata, než je právě ona. S tím já ale výhradně nesouhlasím, protože její kouzlo osobnosti včetně něžné krásy nepotřebující jediného make-upu a okouzlujícího sexappealu ničí všechno, co by kdo mohl vznést proti ní.

Bohužel jsem však jen snil o tom, že mi tato dívka, která je mimo to o dva roky starší, bude v budoucnu dělat milou společnost a že jí kdy vůbec políbím s její potřebou mě také políbit. A i přesto, že jsem čekal necelé tři roky a že má možnost si vybírat, jsem ji nakonec získal a mohl o ni pečovat jako o vlastní. Má slova a mé dlouho držené vášně k ní nakonec rozlámaly všechny ledy, které ji sklíčovaly, a ona se mi otevřela se svou největší upřímností. Snad jen příliš brzy došlo k velkému vyhrocení, líbání a uvolnění vášní. Ale říkám si...vždyť to vlastně byly TŘI ROKY čekání, tak nač používat slova brzy? Pro mě toto slovo užívat nelze, pro ni však nabírá úplně jiných hodnot, které se nakonec ukázaly být klíčové, a které nás mohly pořádně zahubit, dokud jsme se nerozhodli zpomalit. Svůj strach o její ztrátu musím přečkat se vši statečností.

Byla to právě tato dívka, se kterou jsem nyní vystoupal potřetí na hrad Egerberk, a se kterou jsem měl možnost zažít onen romantický a silný moment, jenž mi umožnil prožít to dávno ztracené navštívení zříceniny z mé minulosti. Ale i přesto, jak nádherně jsem si tento moment představoval a jak jsem si říkal, že se na tuto příležitost budu soustředit, nebylo tomu tak. Ani jsem si neuvědomil, že jsem to vlastně dokázal, s dívkou mých snů, s tou nejhezčí a nejchtěnější.

Bylo to krásné, ale v nevědomí...